

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἐστίας."

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἐτοῦς εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΟΤΕΡΑ

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐλένη Βάσσου. — Ἡ δύναμις τῆς Ἐλπίδος (ποίημα, ὑπὸ Σαπφούς Ν. Λεοντιάδου). — Ἡ ἐγκλίσις τῆς παγκοσμίου ἐκθέσεως τοῦ Σικάγου (ὑπὸ Κ. Μ.). — Φιλία (ὑπὸ δος Αἰκατερίνης Ε Δραμηλαράκη). — Ἡ ἀνοιξίς ἐν Ἀττικῇ (ὑπὸ Καρυατίδος). — Πάντοτε ὠραία (ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, ὑπὸ δος Ἀνθῆς Χ. Βασιλειάδου). — Ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου. — Θέατρον καὶ Καλλιτεχνία. — Συμβουλαὶ. — Συνταγὴ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΕΛΕΝΗ ΒΑΣΣΟΥ

Β'.

Εἰς τὴν ἱστορικὴν Σαλαμίνα, παρὰ τὸ στενὸν ἐκεῖνο, ἔνθα ἡ ἥρωϊς Ἀρτεμισία ἀπεθανάτισε διὰ τῆς πολεμικῆς δεξιότητος καὶ μεγαλοφυΐας τῆς τὸ γυναικεῖον φύλον, ἡ Ἐλένη Βάσσου, ἄλλη αὐτῆ ἥρωϊς ἀποκατεστάθη μετὰ τὴν ἐκ Συρίας ἐπιστροφὴν τοῦ συζύγου τῆς, διαρκοῦντος ἔτι τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἡμῶν ἀγῶνος.

Ἐνταῦθα ἄρχεται διαδραματίζουσα μέρος ἐξόχως ὑπέροχον διὰ γυναῖκα τῶν χρόνων ἐκείνων. Τολμηρὰ καὶ ἀπτόητος ὡς στρατιώτης, ἀψηφούσα πάντα κίνδυνον ὑγείας καὶ ζωῆς, ὑποβαλλομένη εἰς πᾶσαν στέρησιν, ἐπίδαφιλεύουσα τοὺς θησαυροὺς τῆς μεγάλης καρδίας τῆς εἰς πάντα πληγωμένον ἡ Ἐλένη Βάσσου καὶ ἂν δὲν ἔφερε κρᾶνος καὶ δόρυ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς εὐεργετικὴ τοῦ πολέμου θεότης, κατελθοῦσα ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον, ἵνα ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ δικαίου τῆς πατρίδος τῆς.

Τὰ πεδία τῶν μαχῶν, τὰ νοσοκομεῖα, τὸ πολεμικὸν ὄρμητήριον τοῦ συζύγου τῆς ἦσαν τὰ κέντρα, ἅτινα τὸ οὐράνιον κάλλος τῆς ἐφώτιζεν, ἦσαν τὰ σημεῖα ἐξ ὧν ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας τῆς ἐξεχύνετο εἰς χειμάρρους φιλανθρώπου παρηγορίας καὶ ἐνισχύσεως.

Δὲν ὑπῆρχον τότε ὡς σήμερον αἰθουσαὶ ἀριστοκρατικαί, διεσκευασμέναι μετὰ τῆς μυθώδους τῶν ἡμερῶν μας πολυτελείας, ἐν αἷς πλαισιούται τὸ κάλλος καὶ ἡ νεότης τῆς συγχρόνου γυ-

ναϊκός. Οἱ ρύακες τοῦ χρυσοῦ, οἵτινες μετοχτετεύουσι σήμερον ἀπὸ τὰς ζώνας τῶν Τροπικῶν εἰς τὰ σύγχρονα θερμοκήπια τὰ θαυμασιώτερα καὶ πολυτιμότερα τῶν ἀνθῶν, δι' ὧν στολιζοῦσιν αἱ σύγχρονοι ὠραῖαι τὴν κόμην καὶ τὰ στήθη, ἀντηλλάσσοντο τότε πρὸς σφαίρας μολυβδίνας καὶ ὄπλα καὶ πυρίτιδα. Ἡ φιλαρέσκεια καὶ ἡ ματαιότης, ἣν γεννᾷ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς συγχρόνου ἡ κολακεία καὶ ἡ ἰδιοτέλεια τῶν θαυμαστῶν ἦσαν πρᾶγματα ἄγνωστα τότε, ὅτε πᾶς ἀνὴρ τίτλον εὐγενείας καὶ στάδιον τιμῆς ἐθεώρει τὸ ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ πατρίδος.

Οὕτως ἡ Ἐλένη Βάσσου ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος καὶ τοῦ κάλλους τῆς εἰς οὐδεμίαν ἄλλην ἐλαμψεν αἰθουσαν ἢ εἰς τὴν τῶν νοσοκομείων, οὐδὲν ἄλλο ἄρωμα εἰσέπνευσεν ἢ τὸ τοῦ καπνοῦ τῆς πυρίτιδος, οὐδενὸς θαυμαστοῦ τοὺς ἀσθεῖς λόγους ἐνωτίσθη, εἰμὴ τὰς θερμὰς εὐλογίας ἐκείνων, ὧν τὰς πληγὰς περιέδενεν, ὧν τοὺς πόνους ἀνεκούφιζεν, ὧν τὰ δάκρυα ἀπέμασσε.

Ὅ,τι προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν, ὅ,τι καταπλήσσει πάντα σχετισθέντα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὴν ἔξοχον ταύτην γυναῖκα εἶναι ἡ πολιτικὴ ἀγχίνουα καὶ δεξιότης τῆς, τὸ στρατηγικὸν πνεῦμά τῆς, ἡ διαυγὴς ἀντίληψις καὶ ἀσφαλὴς κρίσις τῶν πολεμικῶν πραγμάτων τῆς ἐποχῆς τῆς.

Αὕτη ὑπῆρξεν ὁ πολυτιμότερος σύμβουλος τοῦ στρατηγοῦ Βάσσου, ὁ ἔμπιστος γραμματεὺς του, ὁ διεξαγαγὼν πᾶσαν τὴν μετὰ τοῦ μεγαλεπηβούλου τῶν Τούρκων στρατάρχου Κιουταχῆ ἀλληλογραφίαν. Λέγεται ὅτι τὰς ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως καὶ τῶν ἀρχηγῶν ἐπιστολάς του Βάσσου, αὕτη πρώτη ἀπεσφράγιζε καὶ αὕτη ἐσημείουε τὰς σκέψεις καὶ παρατηρήσεις τῆς ἐπ' αὐτῶν, διευκολύνουσα οὕτω τὸ ἐπίμοχθον ἔργον τοῦ ἀνδρός, εἰς ὃν ὁ Καρραϊσκάκης ὁ γενικὸς τότε τῆς Ρούμελης ἀρχηγὸς εἶχεν ἀπονεῖμει τὸ στρατηγικὸν ἀξίωμα τῶν ἐν Σαλαμίनि καὶ Ἐλευσίनि στρατευμάτων.

Διὰ τοῦ κάλλους, τῆς ἀβρότητας τῶν αἰθρημάτων, τῆς ὀρθότητος τῶν ἰδεῶν, τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τοῦ ἥρωϊμοῦ τῆς εἶχε κατορθώσει νὰ χειραφετηθῇ ἀπὸ τὰς περὶ φυσικῆς

άνικανότητα και ανεπαρκείας τῆς γυναικὸς προλήψεις, νὰ ἐδραϊώσῃ ἐν τῷ πνεύματι καὶ τῇ ψυχῇ τοῦ συζύγου τῆς τὴν περὶ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ὑπεροχῆς τῆς πεποιθήσιν, ἐξ ἧς πλείστα καλὰ προέκυψαν καὶ διὰ τὴν πατρίδα καὶ διὰ πάσας τὰς ἀτομικὰς τοῦ στρατηγικοῦ ὑποθέσεις.

Τὴν ἐλευθερίαν, ἣν τόσαις θυσίαις ἀπέκτησε τέλος τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, ἡ Ἑλένη Βάσσου ἐγίνωσκεν ὑπὲρ πάντα ἄλλον νὰ ἐκτιμᾷ. Δὲν ἠλευθερώθημεν ἀπὸ τοὺς Τούρκους, δὲν ἐχύσαμεν τὸ αἷμα τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν υἱῶν μας, δὲν ἐθυσιάσαμεν τὴν νεότητά καὶ τὰ πλούτη μας, διὰ νὰ περιπέσωμεν εἰς ἄλλους τυράννους, ἔστω καὶ χριστιανούς, ἔλεγεν, ὅτε ἤρχισε τὴν κατὰ τοῦ Καποδιστρίου ἀντιπολιτευσίαν τῆς.

Μακρὰν αὐτὴ τῆς πρωτεύουσας ἐν τῇ μικρᾷ τῆς Σαλαμίνος πολίχνῃ καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος κατοικοῦσα, κατώρθωσε νὰ ἐξεγείρῃ μεγίστην μερίδα τῶν τότε ἰσχυρῶν κατὰ τοῦ γηραιοῦ τῆς Ἑλλάδος Κυβερνήτου καὶ νὰ ὑπονομεύσῃ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὸ πολιτικὸν του σύστημα. Ὁ ἐν Σαλαμῖνι οἰκὸς τῆς ἦτο τὸ ἐντευκτήριον πάντων τῶν συνωμοτῶν ὡς δ' ἀπεδείχθη βραδύτερον ἢ τρυφερὰ καὶ λεπτοφυῆς χεῖρ τῆς εἶχε χαράξει κατὰ τὸ πλείστον τὴν πολιτικὴν πορείαν τῶν ἀνατρεψάντων τὸ πρῶτον τῆς Ἑλλάδος πολιτεύμα.

Μὲ τὴν ἀφιξὴν ἐν Ἑλλάδι τοῦ πρώτου βασιλικικοῦ ζεύγους, μὲ τὴν χρυσαίζουσαν χαραυγὴν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν τὸ τέως δούλον ἔθνος μας ἀνεκρήχθη ἐλεύθερον βασιλεῖον, ἡ Ἑλένη Βάσσου ἀφῆκε τὴν μικρὰν ἀλλ' ἔνδοξον Σαλαμίνα, ἐν ἣ τὸσον περιφανῆ διήγαγε βίον καὶ ἀπεκατέστη εἰς Ἀθήνας, ἐνθα ὁ σύζυγός τῆς ἐκλήθη νὰ μετὰσχῃ τῶν ὑπὸ τῆς ἐλευθέρως ἤδη πατρίδος τοῦ ἀπονεμομένων αὐτῷ τιμῶν καὶ ἀξιοματῶν.

Ὁ ἀναγεννηθεὶς τότε Ἑλληνισμός, ὁ ἐπὶ τόσων ἐρειπίων ἐρειδόμενος, ἐπανήρχισε καὶ ἀπὸ νῦν νὰ μειδιᾷ ὑπὸ τὰς ρυτίδας τοῦ μεγάλου καὶ ἐνδόξου παρελθόντος του. Ἄντ' αὐτῆς πᾶσα ἄλλη γυνὴ θὰ ἐθεώρει δίκαιον νὰ ἀπολαύσῃ ἤδη πάσας τὰς ἡδονὰς καὶ τέρψεις, ὡς ἡ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος κοινωνικὴ θέσις τῆς, καὶ τὸ ἔνδοξον παρελθὸν τῆ ἐξησφάλιζον. Ἀλλὰ διάνοια ὑπέροχος, καρδιά. ἦν οἱ κίνδυνοι καὶ αἱ πολεμικαὶ περιπέτειαι ὧπλισαν μὲ θένος καὶ εὐθύτητα, ἀλλ' ἐν ταύτῃ καὶ ἄπειρον τρυφερότητα, ἠννοεῖ ὅτι αἱ μάταιαι ἡδοναὶ καὶ τέρψεις πικρίας καὶ θλίψεως πάντοτε κυφοροῦσι καὶ ἔγνω νὰ ἀποφύγῃ κατὰ τὰ πρῶτα τῆς ἀναγεννήσεως ἔτη τοὺς σκοπέλους, οὓς τὸ κάλλος τῆς καὶ ἡ πολιτικὴ τῆς οἰκογενείας τῆς θέσις τῆ παρουσίαζον ἀνά πᾶν βῆμα.

Ἐπεδόθη μετ' ἀγάπης εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων τῆς. Ὁ ὑπὲρ τῶν πολέμων καὶ τῶν πολιτικῶν διαμαχῶν ἐνθουσιασμός τῆς εἶχε κατευνασθῆ ἤδη καὶ ἐξηφανίζετο σχεδὸν πρὸ τῆς θερμῆς ἀκτινοβολίας τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, ὡς ὁ ἀστὴρ τῆς πρωίας ὁ ἀποσβεννύμενος πρὸ τοῦ χρυσοῦ ἄρματος τῆς αὐγῆς.

Ὁ Ὄθων καὶ ἡ Ἀμαλία, οἱ πρῶτοι τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς ἡγάπων καὶ ἐξετίμων τὴν γυναῖκα ταύτην, ἣτις ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ τοῦ βίου τῆς φάσει ἔφερον ὅλα τὰ ἐφόδια δεσποίνης ἀνωτάτης κοινωνικῆς τάξεως. Τὰς τιμὰς τῆς αἰθούσης τῆς ἐποιεῖτο μετ' εὐγενείας καὶ ἀβρότητος, ἦν σπανίως ἀπαντᾷ τις εἰς τὰς συγχρόνους ἀριστοκρατίας μας, οὐδεμίαν διάκρισιν ποιουμένη μεταξὺ τῶν πάσης τάξεως ἐπισκεπτῶν τῆς ἀπὸ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασίλισσης, οἵτινες πάντοτε εἰς τοὺς

χοροὺς καὶ τὰς ἐσπερίδας τῆς παρευρίσκοντο, μέχρι τοῦ κατωτάτου ὑπαλλήλου.

Ὁ βίος τῆς διέρρευεν οὕτω εὐτυχῆς καὶ τοι θὰ εἶχε βεβαίως καὶ τὰ σκιερά αὐτοῦ σημεῖα, ἀφοῦ καὶ ὁ διαυγέστερος οὐρανὸς φιλοξενεῖ πάντοτε σκοτεινὰ τινα νέφη. Ἀλλ' ὁ εὐτυχῆς χαρακτήρ τῆς, ἡ μεγάλη καὶ εὐγενὴς καρδιά τῆς ἀπεμάκρυναν ἢ δὲν ἄφιναν νὰ φαίνηται τὸ κακόν, ὡς ὁ θερινὸς ἥλιος ἀπωθεῖ καὶ διασκεδάξει τὴν ὁμίχλην.

Ἡ ἱστορία τῆς εὐτυχίας εἶναι σύντομος καὶ διὰ τοῦτο τὰς ὀλίγας μόνον ταύτας λέξεις ἔχομεν νὰ ἀναγράψωμεν ἐκ τῆς περιόδου ταύτης τοῦ βίου τῆς Ἑλένης Βάσσου. Ὁ βίος τῆς διέρρευεν ἤδη ὁμαλός, κανονικός, βαίνων πρὸς τὴν δύσιν του, ὡς ἐπέρχεται ἡ ἐσπέρα καὶ μετὰ τὴν λαμπροτέραν ἔτι ἡμέραν.

Ὁ θάνατος τοῦ προσφιλοῦς συζύγου τῆς ἐπέφερε τὸ πρῶτον τραῦμα εἰς τὴν καρδίαν τῆς, ἧς οἱ παλμοὶ στιγμὰς μόνον θριαμβοῦ, δόξης καὶ εὐτυχίας εἶχον σημάνει μέχρι τοῦδε.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Ἑλένη Βάσσου ἀπετύρθη τοῦ κοινωνικοῦ τῶν Ἀθηνῶν βίου, οὐ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ὑπῆρξε τὸ περικαλλὲς καὶ πολῦτιμον ἐγκαλλώπισμα. Ἐξῆσε μόνον διὰ τοὺς υἱοὺς τῆς, εἰς οὓς πάσας τὰς ἀρετὰς τῆς ἐκληρονόμησε, καὶ διὰ τοὺς πάσχοντας καὶ δυστυχεῖς, ὧν συμμεριζομένη τοὺς πόνους καὶ τὰς θλίψεις, ἀνεκούφιζε τὴν ἰδίαν καρδίαν. Ἀφῆκε τὴν ζωὴν φέρουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ ἀργυροῦν στέμμα βαθείος γήρατος καὶ παρελθόντος, ὅπερ τὸ κάλλος, ὁ ἠρωϊσμός, ἡ τιμὴ καὶ ἡ φιλανθρωπία ἠγλάισαν.

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΟΣ

*Τὴν θάλασσαν ταράττουσιν οἱ ἄνεμοι βιαίως
ἔς τοὺς γαληνέλους κάλλους τῆς ὁ μέγας ἀντακαῖος
ζητεῖ καταφυγὴν
καὶ εὐρίσκει. Ἐκεῖ σπηλαιὸν τρισμέγιστον τὸν σκέπει
ἐπιπέτων ὅτι σώζεται, αὐτὸς τὰ πέμψ βλέπει
μὲ χαίρουσαν σιγῇ.*

*Κι' ἐνώπιόν του ἡ μικρὰ ἀψὺ διαβαίνει
ἀπτόητος, τὸν δλεθρον, ὅστις τὴν περιμένει
καὶ αὐτὴν καταφρονεῖ
καὶ εἰς τὸ ἄντρον τὸ αὐτὸ ζητεῖ τὴν σωτηρίαν·
γλυκεῖαν χύνει εἰς αὐτὴν ζωῆς παρηγορίαν
Ἑλπίδος ἡ φωνή;*

*ὦ! δῶρον θεῖον ἡ Ἑλπίς, μὲ δύναμιν ὁπόσην
καὶ τοὺς ἀγῶνας ἂν ἰχθὺς κάμη γὰ λησμονῶσα
τὸν φόβον, τὸ κακόν!
Εἰς τὸν αὐδήντα θνητὸν ὁπόσην χάριν ἔχει,
πῶς θαρραλέον κι' εὐσταθῆ ἔς τὸν βίον τὸν κατέχει,
τὸν γέμοντα κακῶν!*

*Ὡς ἄγκυρα θεότευκτος εἰς ὄρμον γαληναῖον
σύρει τὸ σκάφος χειμασθὲν τοῦ βίου του, κι' εἰς νέον
τρέπετ' ἐκεῖθεν πλοῦν
εὐχάριστον ὁ ἄνθρωπος, ἀναπετᾷ ἰστίαν
εἰς τοὺς ἀνέμους τῆς χαρᾶς καὶ πλεῖ ἐν θυμηδία
εἰς πόθων γλυκῶν ῥοῦν.*

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

Ἡ ἡμέρα τῶν Ἐγκαίνιων τῆς Παγκοσμίου ἐκθέσεως τοῦ Σικάγου, ἐπαναγυρίσθη λαμπρότατα. Ἀπὸ τῆς πρωίας τῆς 8)20 Ὀκτωβρίου, ἀσυνήθης κίνησις παρετηρεῖτο ἐν τῇ ὡραίᾳ ταύτῃ μεγαλοπόλει, ἣν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον ἴδει. Τὴν ἡμέραν ταύτην ἀκριβῶς συνεπληροῦντο 400 ἔτη ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ τοῦ Χ. Κολόμβου συμβάσης τὴν 8)20 8)βρίου 1492.

Τὰ παράθυρα ἅπαντα τῶν οἰκιῶν ἦσαν σημαιστόλιστα. Ἐπιγραφαὶ μεγάλοι γράμμασι ἐπὶ πλατέων ποικιλοχρῶν ὑφασμάτων περιεζώνουν καὶ ὁδοὺς καὶ ξενοδοχεῖα καὶ ἀτμαμάζας καὶ τροχιοδρόμους. Εἰκόνες παμμίγιστοι εἰκονίζουσαι διαφόρους πράξεις τῆς ζωῆς τοῦ Κολόμβου καὶ διαφόρους ἱστορικούς πράξεις τῆς Ἀμερικῆς, ἐφάνιντο πανταχοῦ τῆς πόλεως.

Τὸ κυριώτατον ὅμως τῶν θεαμάτων ἦτο ἡ παρέλασις διαφόρων σωματίων τῶν διαφόρων κρατῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐπὶ τούτῳ μεταδάντων ἐκεῖ, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων σωματίων πασῶν τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης. Ἡ παρέλασις αὕτη συμποσομένη εἰς 800 χιλ. ἄνδρας καὶ ἔχουσα μέτωπον 15 ἄνδρων, ἤρξατο τὴν 9 π. μ. ἐν παρατάξει καὶ στρατιωτικῇ βήματι, συνοδευομένη ὑπὸ μουσικῆς καὶ διήρκεσε μέχρι τῆς 3μ. μ. ἦτοι ἐξ ὀλοκλήρους ὥρας, ἐνῶ ἄπειρον πλῆθος συμπτυνούμενον ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων ἐθεάτο μετὰ θαυμασμοῦ. Σημαῖαι ὄλων τῶν ἐθνῶν ἐστόλιζον αὐτήν, ἐν αἷς ἀπήστραπτεν ὁ χρυσός, ὁ ἄργυρος καὶ ἡ μεταξά. Εἰς τὴν παρέλασιν ταύτην ὑπῆρχε καὶ τὸ Ἑλληνικὸν σωματεῖον μὲ τὴν ὡραίαν κυανόλευκον ἐκ μετὰξῆς σημαῖαν καὶ τὴν μουσικὴν του παιανίζουσαν τὸ «ὦ λιγερὸν καὶ κοπτερόν σπαθί μου». Μετὰ ταῦτα ὅλος ὁ στρατὸς καὶ τὸ πλῆθος διηυθύνθη εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκθέσεως μίαν ὥραν ἀπέχοντα τοῦ Σικάγου καὶ κλυόμενον Ἀγγλιστὶ Τόλς Φαῖρ ἦτοι «πανήγυρις τοῦ κόσμου».

Περὶ τὴν ἐσπέραν ἐκάθησαν λαμπρὰ πυροτεχνήματα εἰς τὰ διάφορα Park καὶ ὑψώθησαν πλείστα ἀερόστατα ἐκπέμποντα κατὰ τὴν ἀνύψωσιν τῶν φῶτα ἠλεκτρικὰ διαφόρων χρωμάτων σχηματίζοντα χρυσοῦν ἄλυσιν, πυροτεχνήματα παριστάνοντα γράμματα φωτεινά, δένδρα, ἀνθρώπους καὶ ἰσταυροὺς μὲ τὴν ἐπιγραφὴν Ἀμερικῆ, Σικάγον, Κολόμβος. Ὡς ἐπισφράγισις δὲ πάντων τούτων καθ' ὅλην τὴν παραλίαν τῆς λίμνης Μιχιγγάμης ἐκάθη πυροτεχνήματα παραστήσαν φωτεινὴν χρυσοῦν βροχὴν διαρκέσαντα δύο ὀλοκλήρους ὥρας.

Τὴν δὲ προηγουμένην ἡμέραν περὶ τὴν 2αν μ. μ. ἐγένοντο ὡραιότατα παραστάσεις. Φορεῖον λαμπρότατα ἐστολισμένον, ἐπὶ τοῦ ὀποίου ἦτο βασιλικὸς θρόνος, ἐφ' οὗ ἐκάθητο ἡ βασίλισσα Ἰσαβέλλα, βασιλικῶς ἐνδεδυμένη καὶ περικυκλουμένη ὑπὸ 12 κυριῶν τῆς τιμῆς γονυπετουσῶν ἐμπροσθέν τῆς καὶ κρατοῦσα εἰς χεῖράς τῆς τὴν σφαῖραν, ἐφ' ἧς ἐζωγραφεῖτο ὁ κόσμος.

Ἐτερον φορεῖον συρόμενον ὑπὸ 8 ἵππων, ἔφερε πλοῖον μὲ ἀναπεπταμένα ἰστία, ἐν ᾧ ἦτο ὁ Κολόμβος καὶ οἱ ναῦται του. Ἐτερον, ἐπὶ τοῦ ὀποίου ἐφάνετο ἀληθὲς ὄρος, ὅπερ παρετήρουν οἱ ναῦται τοῦ Κολόμβου μακρόθεν· τούτο δὲ ἦτο ἡ πρώτη γῆ, ἣν εἶδον μετὰ διάπλου τριῶν μηνῶν. Ἐτερον, ἐφ' οὗ ἴστατο μαρμαρίνος λευκὸς σταυρός, ἐστολισμένος μὲ στέφανον ἐκ λευκῶν ῥόδων, ὃν ἐνηγαλιζέτο ὡραία νεάνις λευκὰ ἐνδεδυ-

*Ὁ τῆς Ἑλπίδος ἥλιος ἀνωθεν τὸν φωτίζει
θερινός, χρυσάκης, χρυσαυγῆς τῶν νεφελῶν σκορπίζει
τὴν μύρην συρροῆν·
γὰ τὸν σκεπάει αἶθρος ὁ οὐραῖος ἀγίρει
καὶ ἐμπροσθὲν του ἰλαρὰν, εὐφρόσυνον ἐκτείνει
τὴν ἐρεξῆς ζωὴν.*

*Ἐδῶ τις μήτηρ δύστηνος τὸ τρυφερόν της θάλος
θρηνεῖ ἀφῶρος μαρανθέρ, κι' ἀκούεται ὁ σάλος
τοῦ στήθους της ἐκτός!
ἀλλ' εἰς τὸ βάθος τοῦ μυχοῦ τῆς μαύρης της καρδίας
σεῖει τὰ φύλλα ἡ Ἑλπίς μετὰ προῆς ἠδείας
κι' ὁ βίος ἀνεκτός*

*Τῇ γίνεται τοῖς ὀφθαλμοῦς πρὸς οὐρανὸν ἀναίρει:
«Εἶρ' ὁ Θεὸς Πανάγαθος, λέγει, καὶ θὰ μοὶ φέρῃ
»τὸ πόμα τῆς χαρᾶς
»Στὰ πικραμένα χεῖλη μου, ἥλιος θ' ἀνατέλλῃ
»εἰς τὰ λοιπὰ μου γέλιτα, κι' ἀκτίνας θὰ τοὺς στέλλῃ
»ὄψιλας ἰλαρᾶς».*

*Καὶ τέρπεται Ἑλπίουσα παρέκει κόρη νέα
Ὁρρανευθεῖσ' εἰς κύματα ρίπτεται φρικαλέα
μεγάλῃς συμφορᾶς!
Ὀἴμοι! δὲν ἔχει τοῦ πατρὸς τὴν κραταιὰν αἰγίδα
οὐτε μητρὸς τῆς προσφιλοῦς τὴν συρετὴν φροτίδα·
—Θεέ, Ὅς ἐφορᾷς*

*Ἐξ ὕψους τὰ ἐπύγεια, τὴν κόρην δὲν θ' ἀφῆσε
εἰς τὸν βυθὸν τῆς θλίψεως, θὰ τὴν παρηγορήσῃ,
τῶν οἰκτιρῶν Πατήρ!
Κι' ἡ κόρη λοιπὸν θλίβεται γόνεωρ στερουμένη!
Ἡ χάρις ὅμως τοῦ Θεοῦ ἐξ ὕψους καταβαίνει
καὶ ὁ γλυκὴς αὐτῆρ*

*Ἀρχίζει τ' ἀκτινοβολῆ τῆς Ἱερᾶς Ἑλπίδος
«ὦ! ἀντὶ πάσης μητρικῆς καὶ πατρικῆς φροτίδος
»λέγει, ἐπὶ τῆς γῆς
»Θὰ ἔχω τὴν Πανάγαθον Πρόνοιαν τοῦ Ὑψίστου,
»θὰ μὲ φωτίζ' ὁ ἥλιος τῆς Πατρικῆς βουλής Του
»μ' ἀκτίνας χρυσαυγῆς».*

*Εὐσέβεια κι' ὑπομονὴ λοιπὸν τὴν θαρραλίει·
κι' εὐδαίμονα τὸν βίον της ἐμπρός της ζωγραφίζει
ἡ ἱερὰ Ἑλπίς.
Αὐτὴ τὸν ἄθλιον πτωχὸν ὁμοίως δὲν ἀφίρει
στὴς ἀπωλείας τοὺς κρημνοὺς τοὺς ἀφεγγεῖς γὰ κλίην·
ἡ θεία της ἀκτίς.*

*Ἐκεῖ εἰς τὴν καλὴν του τὴν περιχρᾶν εἰσδύει,
θερμαίνει τὴν καρδίαν του, ἐγγὺς αὐτοῦ δεικνύει
τὸ μέλλον γλυκερόν!
ὦ! ἀλθῶς εἰς τὸν βυθὸν τοῦ πῆθου τῶν κακῶν μας
ἡ Ἱερὰ ἔμειν' Ἑλπίς κι' αὐτὴν παρηγορὸν μας
ἔχομεν τρυφερόν! Σ. Ν. Λεοντίδης*

μένη με ξανθήν λυτήν κόμην. Ἦτο δὲ τοῦτο τὸ σύμβολον τῆς προόδου καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπὸ τοῦ Κολόμβου.

Ὅλοι οἱ παῖδες καὶ τὰ κοράσια τῶν διαφόρων σχολῶν, με σημαίας ἀνὰ χεῖρας καὶ προπορευομένης τῆς μουσικῆς ἐκάστης σχολῆς, ἔψαλλον ἔθνικα ᾄσματα. Τέλος ἐξ ὧν τὰ στήθη ἐζήρχοντο φωναὶ χαρᾶς καὶ ἡ πόλις ἐδόμβα ἐκ μουσικῶν.

(Ἐκ Σικάγου)

Ἐν Μεσολογγίῳ

K. M.

ΦΙΛΙΑ

Μεταξὺ τῶν ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν ἀπαραιτήτων συντελεστώδων, τῶν οὐσιωδῶς ἐπιδρώντων ἐπὶ τῆς ἠθικῆς βελτιώσεως αὐτοῦ, καὶ τέρψιν εὐφρόσυνον ὄντως παρεχόντων αὐτῷ, δικαίως ἐν τοῖς πρώτοις κατατάσσεται ἡ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐξυμνηθεῖσα φιλία.

Ἀρχαῖός τις ἐρωτηθεὶς τί ἐστὶ φίλος, « ἄλλος ἐγὼ » ἀπεκρίνατο.

Ἡ φιλία εἶναι τελεία τις πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἐνωσις δύο ἢ καὶ πλείονων προσώπων, στηριζομένη ἐπὶ ὑπερβαλλούσης ἀμοιβαίας συμπαθείας καὶ προτιθεμένη τὴν κοινὴν προαγωγὴν καὶ ἐπίτευξιν τῆς τελειότητος καὶ εὐδαιμονίας αὐτῶν. Γεννᾶται ἐκ τῆς ἀμοιβαίας συμπαθείας τῶν ἀγαθῶν καρδιῶν καὶ προϋποτίθησι ὁμοιότητά τινα ἠθικῆς τάξεως. Δι' οὗ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον, « ἰσότης φιλότης ». Διαμένει δὲ σταθερὰ καὶ βεβαία μόνον ἢ ἐπὶ τῆς ἀρετῆς στηριζομένη, ἐνῶ τούναντίον ἢ στηριζομένη ἐπὶ ἐτέρων ποταπῶν ἐλαττηρίων παύει ἅμα ὡς ἀντιπαρέλθωσι ταῦτα.

Ἡ φιλία πρέπει πρώτιστα νὰ θεμελιῶται ἐπὶ τῆς ἀρετῆς, τότε δὲ καὶ μόνον δύναται νὰ κληθῆ ἀληθὴς φιλία. Ἡ φιλία τῶν μὲν ἀγαθῶν ἀνθρώπων ὁμοιάζει πρὸς τὴν μεταμεσημβρινὴν σκιάν τοῦ ἡλίου, ἥτις ὅσον οὗτος κλίνει πρὸς τὴν δύσιν, τόσον αὕτη μεγεθύνεται καὶ ἐπιτείνεται, τῶν δὲ πονηρῶν πρὸς τὴν πρωϊνὴν, ἥτις ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν καθίσταται βραχυτέρα. Ἐν ἄλλοις λόγοις, ἡ μὲν φιλία τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων ἐφ' ὅσον ὁ βίος αὐτῶν προβαίνει, ἀπαντῶσιν οὗτοι ἐν αὐτῷ διαφορὰ προσκόμματα, συμπάσχουσι καὶ τείνουσιν ἀλλήλοις χεῖρα ἀρωγόν, ἐπὶ τοσοῦτον καθίσταται εὐκρινεσττέρα καὶ μᾶλλον ἀνακουφιστικὴ καὶ παραμυθητικὴ, ἢ δὲ τῶν πονηρῶν ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς ἄλλην μαραίνεται, βραχύνεται καὶ τέλος ἐκλείπει ὀλοτελῶς. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι ἔλεγον « Τὰς μὲν τῶν φαύλων συνηθείας ὀλίγος χρόνος διέλυσε, τὰς δὲ τῶν σπουδαίων οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξάλειψεν ».

Ἡ ἀληθὴς φιλία πρέπει νὰ ἦναι ἐλευθέρᾳ παντὸς προσωπικοῦ συμφέροντος καὶ πλεονεξίας, ν' ἀπέχῃ πάσης κολακείας καὶ νὰ διατηρῆ ἀμοιβαίαν ἀγάπην, σεβασμὸν καὶ ἐκτίμησιν μεταξὺ τῶν φιλοῦντων ἀλλήλους. Τὰ συμφέροντα τῶν φίλων ἐφ' ὅσον ταῦτα συνάδουσι πρὸς τὴν ἀρετὴν πρέπει νὰ θεωρῶνται καὶ ὡς ἡμέτερα.

Ἡ φιλία τὸ οὐράνιον τοῦτο δῶρον κοσμεῖ καὶ ἀνακουφίζει τὸν βίον ἡμῶν ἐν τε τῇ εὐτυχίᾳ καὶ τῇ δυστυχίᾳ. Τὸ ἀνακοινοῦμενον εἰς τὸν φίλον ἄλγος ἀνακουφίζει ἡμᾶς κατὰ τὸ ἡμισυ, ἢ δὲ ἀνακοινομένη χαρὰ διπλασιάζεται. Ἡδύοκσε ἢ θεῖα πρόνοια νὰ καταστήσῃ ἡμᾶς πλουσίους καὶ εὐτυχεῖς, εἰς τίνα ἄλλον θὰ ἀνακοινώσωμεν τὴν εὐτυχίαν ἡμῶν ταύτην, ἢ εἰς τὸν φίλον ἡμῶν; Κατῆλομεν ἐκ τῶν ὑψίστων βαθμίδων

τῆς δόξης καὶ τοῦ πλοῦτου, εἰς τὴν ἐσχάτην τὴν τῆς μηδαιμότητος καὶ πτωχείας, παρὰ τίνος ἄλλου καὶ πάλιν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θὰ ἀναμείνωμεν παραμυθίαν εὐκρινῆ καὶ ἀνακουφιστὴν, ἢ παρὰ τοῦ φίλου ἡμῶν; Ἄν ἦτο δυνατόν ἔλεγεν ὁ Πυθαγόρειος φιλόσοφος Ἀρχήτας, ν' ἀναβῆ τις εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ θαυμάσῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως, τὴν καλλονὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν τῶν ἀστέρων καὶ παντὸς τοῦ στερεώματος, ἄχαρις καὶ ἀτερπὴς ὅλως ἤθελεν εἶναι ὁ θαυμασμός του οὗτος, ἐὰν εὐρίσκετο μόνος, ἐνῶ τούναντίον θὰ ἦτο τὰ μάλα εὐχαρις καὶ τερπνός, ἐὰν ὑπῆρχεν ἄλλος τις καὶ μάλιστα φίλος εὐκρινής, εἰς ὃν νὰ ἐκφράσῃ αὐτόν.

Ἡ φιλία ἔχει πάντοτε τὸν ἄνθρωπον ἐγγύτερον τοῦ ἀληθοῦς αὐτοῦ προορισμοῦ, διότι ἀνακουφίζει τὴν σπουδὴν ἡμῶν πρὸς τὴν ἠθικὴν τελειότητα καὶ χριστιανικὴν ἀρετὴν. Ὁ ἀληθὴς φίλος ἄλλοτε μὲν παρορμᾷ καὶ ἐπαίνει τὸν φιλούμενον ὑπ' αὐτοῦ, ἄλλοτε δὲ νοθεύει καὶ κολάζει. Οἱ ἀληθεῖς φίλοι μὴ ἀνεχόμενοι νὰ χλευάζωσιν ἡμᾶς ἄλλοι ἕνεκα τῶν ἐπικτητῶν ἐλαττωμάτων μας, ἄτινα ἐξ ἐγωισμοῦ ἀδυνατοῦμεν νὰ διορθώσωμεν, καταβάλλουσι πᾶν μέσον πρὸς διόρθωσιν ἡμῶν· οἱ δὲ ψευδεῖς καὶ οἱ ἐκ κολακείας, ἢ ἄλλων ποταπῶν ἐλαττηρίων κινούμενοι, οὐ μόνον τὰ ὑπάρχοντα ἐλαττώματα ἡμῶν δὲν ψεύγουσιν, ἀλλὰ καὶ παριστῶσι ταῦτα ὡς ἐξοχα καὶ ἐπίζηλα προτερήματα.

Ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ βίῳ ὑποπίπτει ἐκάστοτε εἰς ποικίλα παραπτώματα, πολλάκις δὲ ἢ σπουδῆ ἄγει αὐτόν πρὸς τὴν ἀπρονοήσιαν, ἕνεκα τούτου εἰς ἐκάστην πράξιν αὐτοῦ πρέπει πρῶτον νὰ σκέπτηται ὀρθῶς, σταθμίζῃ τὰ κατ' αὐτὴν καὶ κατόπιν ν' ἀποφασίζῃ. Ὁ μέλλων νὰ προβῆ εἰς ἐλογητὴν φιλοῦ ἀληθοῦς πρέπει ἐν πρώτοις νὰ συναναστραφῇ αὐτῷ καὶ ποικιλοτρόπως δοκιμάσῃ αὐτόν· ὡς δὲ ἀναφέρει ἀρχαῖόν τι λόγιον « Μεδίμναν ἄλων δεῖν φαγεῖν μετ' αὐτοῦ ». Ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν φίλων ὀφείλομεν ν' ἀποβλέπωμεν οὐχὶ εἰς τὰ ἐξωτερικὰ καὶ τυχαῖα προσόντα αὐτῶν, οὐχὶ εἰς κάλλος, οὐχὶ εἰς τιμὰς, οὐχὶ τέλος εἰς πλοῦτη καὶ δόξαν, ἀλλ' εἰς τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας καὶ ἐὰν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ προσώπου, ὅπερ πρόκειται νὰ καταστήσωμεν φίλον ἡμῶν, ἀμμάξῃ ὁ εὐγενὴς ἔρωσ πρὸς τὴν ἀρετὴν, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μόνον ὑπάρχει ἀμοιβαία εὐκρινὴς ἀγάπη καὶ σεβασμός.

Ἡ μὲν εὐτυχία γεννᾷ τοὺς φίλους, ἢ δὲ δυστυχία δοκιμάζει αὐτούς, ἐννοοῦμεν δὲ τὴν ἀξίαν αὐτῶν ὅταν λείψωσιν. « Τὸν μὲν χρυσὸν ἐν πυρὶ δοκιμάζομεν, τοὺς δὲ φίλους ἐν ἀτυχήμασιν » ἀναφέρει ἀρχαῖόν τι γινωμικόν.

Ὅταν ἀποκτήσῃς τέλος φίλον ἀληθῆ, νόμιζε σεαυτὸν εὐτυχῆ καὶ ἔχε αὐτόν μετὰ θερμοτάτης εὐκρινεστάτης ἀγάπης « ποιοῦ αὐτόν περὶ πολλοῦ, ἵνα καὶ αὐτὸς περὶ πολλοῦ ποιῆται σε ».

Ἐν Ζαχαζικίῳ τῇ 9 Μαρτίου 1893

Λίκατερνῆν Β. Δραμηλαράκη

Η ΑΝΟΙΞΙΣ ΕΝ ΑΤΤΙΚῃ

Τὸ ἔαρ ἐν Ἀθήναις εἶναι ἐφήμερον, ὡς πᾶν πρᾶγμα περικαλλές.

Δὲν ἔρχεται βαθμηδόν, ὅπως εἰς ἄλλα τῆς Εὐρώπης μέρη, ἀλλ' αἰφνιδίως πρωῖαν τινὰ τοῦ τελευταίου δεκαημέρου τοῦ Φεβρουαρίου, ἀνοίγουσα τὸ παράθυρόν μας ἐκπληκτοὶ παρατη-

ροῦμεν, ὅτι ἡ πρὸ τῆς χθὲς εἰσέτι καλύπτουσα τὰς κεφαλὰς τῶν ὀρέων μας λευκὴ σκέπη, καὶ ὁ ἐπ' αὐτῶν πνέων ψυχρὸς ἄνεμος, ἀπῆλθον ἤδη ἐν τῷ διαστήματι μιᾶς νυκτός. Οὐδὲ ἔγχοσ ὑπάρχει πλέον ἐκ τῶν καταστρεπτικῶν τούτων τοῦ χειμῶνος συμβόλων, τῶν παραχωρησάντων τὴν θέσιν των εἰς τὴν ποιητικὴν ἀνοιξιν, ἥτις τὰ πάντα ἀναγεννᾷ, τὰ πάντα φαιδρύνει, καὶ τὰς καρδίας ἀπάντων πληροῖ ἐλπίδων.

Ἡ φύσις τότε, ἡ νύμφη αὕτη τοῦ ἀπείρου, ἄρχεται θριαμβεύουσα. Μεθ' ὀπόσης τέχνης ὑφαίνει διὰ τῶν θαυματουργῶν δακτύλων τῆς τὸν θαυμάσιον τοῦ ἔαρος τάπητα! Μεθ' ὁποίας φιλοκαλίας θέτει ἐπὶ τῆς κατὰ πρῶτον στρωθείσης ἐπὶ τῆς γῆς πρασίνης χλόης τὰ διάφορα ἄνθη, ἐξ ὧν τὰ ὠραιότερα καὶ τὰ μᾶλλον αἰδήμονα εἰσὶ τὰ φαίροντα τὰς ἡδέϊας καὶ ἀναποφασίστους ἀποχρώσεις, τὰς διδούσας εἰς τὸ σύνολον τοσαύτην ἀρμονίαν· καὶ τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα, ἄτινα διὰ τῶν ζωηρῶν χρωμάτων των ἀποτελοῦσι μετ' αὐτῶν τοιαύτην καλλιτεχνικὴν ἀντίθεσιν.

Οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ ἀντιληφθῶ ποῖα ἐξ αὐτῶν ἐπροτίμων· καὶ τῶν δύο αἱ ὄψεις μὲ θελογούν· τὰ μὲν παρομοιάζω εἰς τὸ ρεμβῶδες ξανθὸς κόρης πρόσωπον. τὰ δὲ εἰς μελαχροινῆς, ἢ τὸ πύρινον βλέμμα στρέφεται πρὸς τὴν γῆν.

Ἡ καλλονὴ τῶν ὀρέων τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἐνιαυτοῦ εἶναι ἐν ὅλῃ τῆς τῆ ἀκμῆ. Πλέον ἢ ἅπαξ χρωστήρ ζωγράφου ἠδυνάτησε νὰ μεταδώσῃ τὰς διαφανεῖς καὶ λεπτὰς ἐν τοῖς χρωματισμοῖς των σιὰς, μεθ' ὧν τὰ περιβάλλει ὁ ἀνατέλλων ἢ δύων ἡλιος! Πλέον ἢ ἅπαξ κάλαμος ἐκ τῶν γλαφυροτέρων συνετριβῆ μετ' ὀργῆς ἐπὶ τῇ συναίσθησει τῆς ἀδυναμίας του νὰ τὰς περιγράψῃ.

Ὁ ἄπληστος τοιοῦτων θεαμάτων, ὁ ἀγαπῶν, ἐννοῶν καὶ θαυμάζων τὴν φύσιν, ἐκ τῶν πέριξ τῆς Ἀκροπόλεως ἢ τοῦ Σταδίου γηλόφων δύναται νὰ ἀτενίσῃ πρὸς τὸ τελειότερον καὶ ἰδανικώτερον τῶν πανοραμμάτων τούτων.

Ω! πόσας φορές, ὑπὸ τὴν ἡρεμίαν τῆς ἐκεῖ ἀτμοσφαιρας, ἐβύθισα τὸ λάμπρον ἐκ θαυμασμοῦ βλέμμα ἐν τῇ χλοαζούσῃ ἀττικῇ πεδιάδι, ἐν ἣ αἱ βασιλίδες τοῦ ἀγροῦ, αἱ χαρωπαὶ μύκωνες ἀνὰ ομάδας ὠρχοῦντο, ἄδοντος τοῦ Ζεφύρου.

Ω! πόσον ἐπιχαρίτως αἱ ἀρμονικαὶ τοῦ Πάρνηθος τοῦ Ἰμμητοῦ καὶ τῶν πέριξ ὀρέων γραμμαὶ, ἃς σμίλη καλλιτέχνου νομίζει τις ὅτι ἔγλυψε, σκιαγραφοῦνται κατὰ τὰς διαυγεῖς ταύτας πρωῖας ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ οὐρανοῦ, ὃν μόνον ρόδινα κάποτε ἐπισκιάζουσι νέφη. Πόρρω ὁ πόντος ὁ γαλανὸς φαίνεται κοιμώμενος ὑπὸ τὰς θωπεῖας τῆς νεαρᾶς αὔρας, καὶ τὰ θέλγητρα ταῦτα τῆς φύσεως, ὡς ὄνειρα σθεννύμενα καὶ πάλιν ἀναγεννώμενα, παρέλαύνουσι ἐμπροσθεν αὐτοῦ.

Ἐν τοιαύταις θεσπεσίαις στιγμαῖς, ἢ ψυχὴ ἄφρονος διατελεῖ, δι' ὑψηλῶν δὲ μόνον σκέψεων ὑμνεῖ τὸν Δημιουργόν!

Ω! ἐὰν ἦτο δυνατόν ἔαρ πάντοτε νὰ ἐπεκράτει ἐπὶ τῆς γῆς! Ἴσως αἱ καρδίαι ἡμῶν θὰ μετεβάλλοντο, ἴσως ἢ αἰδίοσ αὕτη τῆς φύσεως ἡρεμία θὰ ἀντενάκλα καὶ ἐπ' αὐτῶν, κατορθοῦσα οὕτω ὅ,τι τόσων αἰώνων παρέλευσις δὲν ἠδυνήθη νὰ πράξῃ: νὰ πραύνη τὰ εἰς τὰ ἀνθρώπινα στήθη μαινώμενα πάθη.

Ἐπὶ τοῦ ἀττικῶ ἐδάφους, οὐ τὰς δροσερὰς κοιλάδας γέμεις ἀνθέων, ὦ ἔαρ! μὲ κάμνεις νὰ διορῶ τὰς χαρὰς καὶ τὰς ἡδονὰς τῆς αἰωνιότητος, ἐν ἣ ἀμειψθήσεται ἡ ἀρετὴ! Καὶ ὅποταν ψαύης τὸ μέτωπόν μου διὰ τῆς μυροβόλου πνοῆς σου,

κλίνω τὸ γόνυ ἐπὶ τοῦ ἀδαμαντοσπάρτου βρύου, καὶ διὰ τῆς διανοίας δέομαι τῷ Πλάστῃ, ὅπως ὑπὸ τῶν ἐκ ρόδων σκιάδων τῶν κήπων του, ἀναπαύσῃ ποτὲ τὴν μέλλουσαν νὰ ἐπιζήσῃ τοῦ σώματος ἀθάνατον ψυχὴν μου.

Καρυάτις

ΠΑΝΤΟΤΕ ΩΡΑΙΑ

Διερχόμενός τις τὴν Μπέλ-Φοντέν διακρίνει μακρόθεν χαριέντα μικρὸν πύργον μεταγενεστέρως ἐποχῆς. Ἐκτισμένος ἐπὶ τῆς καταφερείας γηλόφου τινὸς ἐν τῷ μέσῳ λειμῶνος, καὶ περικυκλούμενος ὑπὸ μικροῦ δάσους προσελκύει τὰ βλέμματα τῶν διὰ λέμβου κατερχομένων τὸν Ὀργην, μέχρι τῆς Ζηβιζῦ. Πολλάκις οἱ ἐπὶ τῶν ὄχθων αὐτοῦ δι' ὀρμιάς ἀλιεύοντες παρητήρησαν ἐπὶ τοῦ γηλόφου γυναῖκα κεκλυμμένην διὰ πυκνοῦ πέπλου, καὶ νέον ἄνδρα στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ βραχιονός της. Ἀμφοτέροι δὲ εἰς τὸν παραμικρὸν θόρουσον ἐξηφανίζοντο σπεύδοντες εἰς τὴν καμπὴν τοῦ μονοπατίου, ἢ ὀπισθεν λόχμης τινος.

Οἱ κάτοικοι τῆς Ζηβιζῦ ματαίως ἐπὶ πολὺ προσεπάθησαν ὅπως διεισδύσωσιν εἰς τὸ μυστήριον τὸ περιβάλλον τοὺς νέους αὐτοὺς κατοίκους τῆς χώρας των.

Ὁ κηπουρός, καθὼς καὶ οἱ ὑπηρεταὶ ὠμίλου γλώσσαν ἄγνωστον εἰς αὐτούς, καὶ τὴν ὁποίαν εἰς πλανόδιος ἔμπορος ἐχαρὰκτήρισεν ὡς τὴν τῆς κάτω Βρετάνης. Μόνη ἡ γραῖα οἰκονόμος, ἥτις ἦτο ἐπιφορτισμένη νὰ κάμνη καὶ τὰς ἀγορὰς τῆς οἰκίας, ὠμίλει τὴν Γαλλικὴν, ἀλλὰ καὶ αὕτη περιωρίζετο εἰς τὰς ἀπολύτως ἀναγκαῖας λέξεις, τὰς χρησίμους διὰ τὰς συναλλαγὰς της.

Τέλος σχολιάσαντες τὸ πρᾶγμα ποικιλοτρόπως ἐσταματήσαν εἰς τὸ ὅτι, ὁ νέος οὗτος ἀνὴρ ἦτο παράφρων τις, τὸν ὁποῖον ἢ οἰκογενεῖά του ἐκλείσεν εἰς τὸ κτήμα τοῦτο τὸ περιβαλλόμενον, ἐκ μὲν τοῦ μέρους τῆς ὁδοῦ ὑπὸ ὑψηλοῦ τείχους, ἐκ δὲ τοῦ τῆς ἐξοχῆς ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ. Ὡς πρὸς τὴν γυναῖκα δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη καὶ περισσοτέρας σκέψεως, ἦτο ἢ συγγενὴς του, ἢ μισθωτὴ τις, ἥτις προσελήφθη, ἵνα τὸν περιποιεῖται. Ἐὰν δὲ ποτὲ ξένος τις διερχόμενος ἐκεῖθεν ἤρώτα εἰς ποῖον ἀνήκεν ὁ μικρὸς οὗτος παραδεισος ὁ πλήρης σκιάς καὶ μυστηρίου, τῇ ἀπεκρίνοντο βιαίως «Εἶναι ἡ κατοικία τοῦ τρελλοῦ».....

Ἡ 10 Ἰουλίου 1884 ἦτο μία ἐκ τῶν θερμῶν ἐκείνων ἡμερῶν, τὰς ὁποίας οὐχὶ σπανίως μᾶς πέμπει ἡ Σενεγάλη. Ὁ ὑποκόμης Μοντβρὲν ἐξεληθὼν τὴν ἐνάτην τῆς πρωῖας τοῦ μεγάρου του, τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βερνέτ κειμένου, κατήρχετο καπνίζων νοχελῶς εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία.

Ὁ ὑποκόμης ἦτο ἐκ τῶν Παρισίων ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἐγκαταλείπουσι τὸ θέρος τοὺς Παρισίους.

— Ἡ θάλασσα, ἔλεγεν, ἔγεινε διὰ τοὺς ναύτας καὶ τοὺς ἀλιεῖς. Ἐχει τὰς τέρψεις της ἀναμειβόλως, ἀλλὰ δὲν εἶναι εὐχάριστος, ἢ διὰ μίαν, ἢ δύο ὥρας τὴν ἡμέραν. Ὡς πρὸς τὴν ἐξοχὴν; νὰ εἴμεθα εὐκρινεῖς, κάμνει καὶ ἐκεῖ ζέστην, ὡς καὶ ἐνταῦθα, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖ διέρχεται τὰς ἐσπέρας σου πλέον μονοτόνως.

Ἐν τούτοις ὁ ὑποκόμης βαδίζων, παρετήρει μετὰ θλίψεως ὅτι συνήντα πολὺ ὀλίγους γνωστούς του καὶ τούτους σπεύδοντας, ὅπως ἐτοιμάσωσι τὰ διὰ ταξιδίον ἀναγκαῖα. Τούναντίον ὁμως ἐβλεπε διερχόμενα ἀμάξια φορητῆ, πλήρη σανιδῶν

Τὸν Χαρακτήρα τῆς Σαπφούς ἠγνόησεν ἄριστα ἡ δεσποινὶς Αἰκατερίνη Βεράνη καὶ ἐνεσάρκωθη μετὰ θαυμασίας ἐπιτυχίας. Στάσις, κίνησις, ἀπαγγελία, ἔκφρασις ὑπεράτου ἔρωτος, πάθος, πόνος, ἀπόγνωσις καὶ ἀπελπισία εἰς πάντα ὑπῆρξεν ἀληθῶς τελεία. Ποιητὴς καὶ καλλιτέχνης ἐθροιάβευσαν εἰς τὴν Σαπφῶ. Ἀμφότεροι ἐπαρουσιάσθησαν πρὸ τοῦ κοινῆς ὑπὸ νέαν μορφήν, ἐντελῶς ἀριστοτεχνικὴν, καὶ ἐπευφημήθησαν καὶ ἐχειροκροτήθησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

Τὰ λοιπὰ πρόσωπα, πλὴν τοῦ κ. Κοτοπούλη δὲν ἐβοήθησαν πολὺ οὔτε τὴν πρωταγωνίστριαν οὔτε τὸν συγγραφέα. Ὁ Φάων μάλιστα ἠδίκησεν ἀμφοτέρους. Τὸ ἑμοιομόρφον τῆς ἐσθῆτος τῆς ἀκολουθοῦ μετὰ τῆς ποιητρίας ἦτον ἐπίσης παράτονον καὶ ἐμείωνε πολὺ τὴν γραφικὴν ἁρμονίαν τοῦ σκηνοῦ συμπλέγματος. Ἡ ἀτυχεστάτη ἐκτέλεσις τῆς καταγιγῆδος, τῶν βροντῶν καὶ ἀστραπῶν κατέστρεψε τὴν ὥραιαν ἐντύπωσιν τοῦ μονολόγου τῆς τελευταίας πράξεως. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ μονολόγος ἐκεῖνος φαίνεται τόσον μικρὸς, καὶ ἡ ἡρωὶς ὄχι ἀρκούντως παθαινομένη καὶ περιττός.

Ἐν τούτοις τὸ κοινὸν ἀπεκόμισεν ἄριστας ἐντυπώσεις καὶ διήλθεν ὥρα μεστὰς τέρψεως καὶ συγκινήσεως. Εἰς τὸν ποιητὴν τὸν ἐπανεπιλημμένως καὶ ἐνθουσιωδῶς κληθέντα ἐπὶ τῆς σκηνῆς προσεφέρθη ὥρα ἀνθοδέσμη, ἣν ἱπποτικώτατα οὗτος διεθίβασε πρὸς τὴν ἡρωίδα τοῦ δράματός του.

ΙΤΑΛΙΚΟΝ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ. Ὁ θίασος Λαμπρούνα εἶναι ἀνώτερος τῆς φήμης του. Ἄριστα κατηρτισμένοι μετὰ κυρίαν ὑψίφωνον καὶ ἀνθυψίφωνον πρῶτης δυνάμεως, μετὰ βεβύτονον, ὃν οὐδέποτε κατὰ τὰ τελευταία ἔτη ἤκουσαν αἱ Ἀθῆναι. μετὰ τὸν ἄριστον, μετὰ δευτερεύοντα πρόσωπα καλὰ ἐμποιεῖ ἀληθῆ ἐκπλήξιν εἰς τὸ πολυπληθές κοινόν, τὸ ὅποιον ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν κατακλύζει τὴν αἴθουσαν τοῦ Varietés.

Ὁ χορὸς τῶν μετημφιασμένων ἐπαίχθη μετὰ πολὺ περισσοτέρας ἐπιτυχίας, ἢ παρὰ τοῦ θιάσου τοῦ μεγάλου χειμερινοῦ θεάτρου, ἐξαιρουμένου, ἐννοεῖται, τοῦ κ. Δεραμῆς. Καὶ σκηνοκὸς διάκοσμος καὶ πλεῖστος ἐνδυμασιῶν καὶ ὀργήστρα καλῆ. Ἐν γένει οὐδέποτε αἱ Ἀθῆναι ἀπέκτισαν Ἰταλικὸν θίασον κάλλιον τούτου κατηρτισμένον, καὶ τοιοῦτον μελόδραμα εἰς χειμερινὸν θέατρον μετ' ὀλίγον μόνον 2 διὰ τὰ καθίσματα τῆς πρῶτης θέσεως.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ ΣΙΓΑΛΑ. Καλλιτεχνικὴ ἰδιοφυία ὁ κ. Σιγάλας, ὑπὸ χαρακτήρα ἐντελῶς πρωτότυπον διὰ τὰς Ἀθῆνας τοῦλάχιστον. Ἡ μιμητικὴ του δύναμις εἶναι ἀξιοθαύμαστος, καὶ ἀγνοοῦμεν ἂν καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην ὑπάρχῃ δευτέρος τύπος τοιοῦτου μιμητοῦ.

Ἡ αἴθουσα τοῦ Παρνασσῶ ἔδριθε κόσμου ἐκλεκτοῦ κατὰ τὴν παρ' αὐτοῦ δοθεῖσαν καλλιτεχνικὴν ἐσπερίαν. καὶ πάντες ἀνεγώρησαν κατεγοητευμένοι, ἀποκομίζοντες τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

ΣΥΝΑΓΑΓΙΑ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ. Τὸ προπαραλθὸν Σάββατον ἐδόθη ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἰδρυτοῦ ἡ προαγγελθεῖσα συναυλία τῆς Δανίδος καλλιτέχνιδος κ. Lincoln ὑπὲρ τοῦ Νοσοκομείου τῶν Ἀνιάτων. Ἡ αἴθουσα ἔδριθε κόσμου ἐκλεκτοῦ,

ὅστις προθύμως ἔσπευσε νὰ ὑποστηρίξῃ ἔργον μέγα καὶ φιλόφρονον, ἐν ταύτῃ δὲ καὶ διέλθη ὥρα τινὰς εὐχαρίστους ἐν καλλιτεχνικῇ ἀπολαύσει.

Ἡ κ. Lincoln ἔμελε ὥραια μονωδία, ἡ κ. Σερεμέτη ἐξετέλεσε μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ χάριτος δυσκολώτατα τεμάχια, ἐν οἷς καὶ τὸ παράπονον τῆς, ἰδικῆς τῆς ὥραιαν παθητικωτάτην σύνθεσιν, καὶ ἡ κ. Πετρίτση ἀπήγγειλε θαυμάσιον μονόλογον ὡς καὶ τὴν προσευχὴν τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ. Ὁ μονολόγος τῆς ἐνεθουσίασε τὸ ἀκρατήριον, ὅπερ ἀκράτητον ἐχειροκρότησεν αὐτὴν ὡς καὶ τὰς πρὸ αὐτῆς κυρίας.

Οἱ κ.κ. Γουίτας, Μπάρτ καὶ Σπινέλη μετασχόντες εὐγενῶς τῆς συναυλίας ταύτης ἔτερψαν καὶ συνεκίνησαν, τὸ κοινὸν προσεκάλεσεν δὲ καὶ τὴν θερμὴν τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Νοσοκομείου εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν πρόθυμον καὶ φιλόφρονον συνεργασίαν των πρὸς ἐπιτυχίαν συναυλίας τοιοῦτον εὐεργετικὸν ἐξυπηρετούσης σκοπὸν.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ
Ἄνωμος ἐξ Ἀθηνῶν δραχ. 10

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Μαλακτικὸν διὰ τὸ δερμα τῶν χειρῶν. Ἀναμίξτε πάχος ἀρνίου μικροῦ μετὰ τανίνην καὶ ἀλοιφετε τὰς χεῖράς σας. Εἶναι ὠφελιμώτατον διὰ τὸ δερμα.

Ἐὰν ἔγητε κάλους ἢ σκληρὰ σώματα, κατασκευάσατε ἀλοιφὴν ἐξ ἴσων δόσεων ἀσβέστου εἰς κόνιν καὶ πάχους χοιρίνου.

Ἐν τῇ συμβουλῇ τοῦ παρελθόντος φύλλου κοινὰ λάθος τυπογραφικῶν ἐγράφη τὸ ἀτρίχων, ἀντὶ τὸ τριχῶδες μέρος τοῦ προσώπου.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Σπράγξια σαρακοστινὰ. Ζιματίζετε πρασινα σπαράγγια, κόπτετε μετὰ ταῦτα τὸ σκληρὸν των μέρους. Θέτετε εἰς χύτραν ἔλαιον, τὸ ἀφίετε νὰ βράσῃ, ρίπτετε τὰ σπαράγγια, προσθέτετε φιλοκομμένον μαίντανόν καὶ τὰ ἀφίετε νὰ βράσουν. Εἰς τὸ τέλος, προσθέτετε ὀλίγην ζάχαριν καὶ σερβίρετε.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΟΣ Ἑλληνὶς ἀρίστη ζητεῖ οἰκογένειαν, παρ' ἣ ἀναλαμβάνει τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ περιποίησιν μικρῶν παιδίων.

ΡΑΠΤΡΙΑ φορεμάτων πεπειραμένη ζητεῖ οἰκίαν, ἵνα ἐργάζηται ἐπὶ ἡμερομισθίῳ.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΣΑΜΗ

Διὰ τὰ θερινὰ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὑποδήματα, τὸ ἄριστον τοῦτο ὑποδηματοποιεῖον ἐστὶ ἐκλεκτὰ δερμάτα ἐκ Ρωσίας καὶ Γαλλίας, ἀπαράμιλλα διὰ τὴν στερεότητα, λεπτότητα καὶ δροσερότητα των.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ πεπειραμένη κάτοχος καὶ τῆς γαλλικῆς καὶ γέρουσα ἀρίστας συστάσεως ζητεῖ θέσιν οἰκοδιδασκάλου εἰς καλὴν οἰκογένειαν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

ὁ ὅποιον ὁ ἀνεμος εἶχεν ἀποσπᾶσαι τοῦ μίσγου του καὶ κυλίσαι τὸσω ἐγγὺς ὀρθοπόδους τέλματος, χωρὶς ἡ νοσῶδης τούτου πνοῆ νὰ θίξῃ τὰ ἄσπιλα καὶ εὐώδη ἐκείνου πέταλα

Δὲν τοῦ μὲ νὰ μοὶ ἀποτεινῇ τὸν λόγον. . . Ὡ! τόσω τὸ καλλίτερον, μετὰ ἀγαπᾶ, ὡς θέλω νὰ ἀγαπῶμαι. Ἄλλοτε πάλιν ἔπιπτεν εἰς μύρην, ἀπελπισίαν καὶ ἀφθονα ἔχυνε δάκρυα, διότι: ἔαν ἦτο ἀληθὲς ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον τῇ εἶχον εἰπεῖ, ὅτι ὁ Πέτρος ἦτο ὑπάλληλος τοῦ μεγάλου οἴκου Ζίκομφεν, ἔαν τὸ τοιοῦτον εἶχετο ἀληθείας ὄφειλεν αὐτὴ ἀφρεύτως νὰ παραιτηθῇ τοῦ ὥραιου ὄψερός της. . . Τοιαύτην θέσιν ἔχων ὁ νεανίας θὰ ἀπεφάσκει ποτὲ νὰ δώσῃ τὸ ὄνομά του εἰς πτωχὸν ὡς αὐτὴν ἐργατίαν, νὰ καταστήσῃ αὐτὴν σύζυγόν του, μητέρα τῶν τέκνων του. Ταῦτα σκεπτομένη συνήγου τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐν σπᾶσει ἐνθέρμου ἰκεσίας καὶ ἔλεγεν ἐν μέσῳ τῶν παραληρημάτων της.

— Ὡ! ἐὰν ἔκαμνες αὐτό, Πέτρε μου, γονυπετῆς καθ' ὅλον μου τὸν βίον θὰ σὲ ἐλάτρευον! . . .

Δὲν τὸ θέλω ἀπὸ φιλοδοξίαν. Ὅχι! θεέ μου, ὄχι! . . Ἀλλὰ νὰ μὴ σὲ χωρισθῶ ποτὲ, νὰ εἶμεθα πάντοτε μαζὶ ὑπάρχει, εἰπέ μοι, μεγαλειτέρα ταύτης εὐτυχία; . .

Τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασις, τὴν ὅποιαν ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀσθενοῦς ἔλαβε ὁ Πέτρος, ὥστε ὅτε εὐρίσκειτο αὐτὴ εἰς τὴν μεγαλειτέραν ἐξαψὴν ἦρκε: νὰ θέτῃ οὗτος τὴν ἰσχυρὴν καὶ νευρώδη χεῖρα του ἐπὶ τῆς ξανθῆς κόμης της, ὅπως ἡ ἔξαψις της παρελθῇ, ὁ πυρετὸς αὐτῆς ἐλαττωθῇ, οὕτως κατευναζομένη ἡ δύναμις νὰ ἀπολαύσῃ ὡρῶν πινῶν ὕπνου, τοῦ ὁποῦο μεγίστην εἶχεν ἀνάγκην τὸ ἔξηντλημένον σῶμα της.

Μετὰ πέντε ἑβδομάδων ἀπεγνωσμένην πάλιν καὶ φοικωδῆ ἀγωνίαν ὁ Δόκτωρ Γραβιὲ εἰδῆ ὡς προΐαν τινὰ ὅτι ἡ ἀσθενὴς ἦτο ἐκτός κινδύνου.

— Ἐγὼ παύσασθαι αὐτὴ τὴν ἱατρικὴν συνδρομήν μου, βαρύνει, εἶπε πρὸς τὸν Πέτρον, σεὶ ὅμως τὴν ἐτώσατε.

Ἐλέγη ὅτι προτιολλᾶται τις εἰς τὸ καλόν, τὸ ὅποιον πράττει.

Ὁ Ζάκομφεν ἠγάπησεν τὴν Παυλίαν χιλιάκις πλείοτερον ἢ πρότερον. Τόσω μᾶλλον καθύστεν διαρκούσης τῆς πενιδοῦ ταύτης τῆς ἀσθενείας της ἔγχε τὴν εὐχαίριαν νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τὸ ἀγγελόπλαστον αὐτῆς σῶμα ἐνέκλειεν ἀγγελικωτέραν ἔτι ψυχὴν.

Ἀμφοὶ καὶ οὗτος συγγενῶν, μείνας ὀρθάνος γονεῦν εἰς λίαν τρυφερὰν ἡλικίαν, παραδεδωμένος μετὰ κολοσσαίαν περυσίαν εἰς μεθάλων χεῖρας πρὸς οὐδένα ἠθάνετο ἀγάπην, διὰ τὸν λόγον ἴσως ὅτι: περ' οὐδένοσ ἠγαπᾶτο, ἐξαιρουμένης ἐννοεῖται τῆς τροφῆς τοῦ Γερτρούδης Χάρτεβελδ καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς.

Ὡν φύσει λίαν δειλοῦ χαρακτήρος κατέστη ποσιόντος τοῦ χρόνου τόσω ὀλίγον διαχυτικὸς, ὥστε οὐδένα εἶχε φίλον, οὐδένα μουσικοσύμβουλον. Ζῶν ἐντελῶς ἀπομεμονωμένος ἐκάλυπτε συνήθως πάσας αὐτοῦ τὰς ἐντυπώσεις ὑπὸ ἔκφρασιν τοιαύτης παγετώδους ψυχρότητος καὶ ἀδιαφορίας, ὥστε ἐτρόμαζε πάντας ἐκεῖνους, οἵτινες ἔνεκα τοῦ μεγάλου κύκλου τῶν ἐργασιῶν του ἤρχοντο μετ' αὐτοῦ εἰς συνάφειαν.

Ὁ τραπεζιτικὸς οἶκός του ἱδρυθεὶς ὑπὸ τοῦ προσώπου του, ἔλαβε τοιαύτην καταπληκτικὴν, τοιαύτην μυθώδη αὐξήσιν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, αἵτινες προηγήθησαν αὐτοῦ, ὥστε εἰς τὸ ὄνομά του, ταυτόσημον πρὸς τὸ τοῦ Κροῖστου, καταστὰν πανίσχυρον διὰ τοῦ πλοῦτος, ἀπειδίκετο μακρὴν σφειδὸν δύναμιν.

Ὁ Πέτρος ἐφρόντιζε περὶ τῆς περιουσίας του τόσω μόνον, ὅσω ἀπῆρτετο ὅπως διατηρήσῃ αὐτὴν εἰς ὃ σημείον τὴν εἶχε παραλάβει παρὰ τοῦ κηδεμόνος του κατὰ τὴν ἐνηλικίωσίν του. Τὸ νὰ ἐπεκτείνῃ ὅμως τὴν ἐπιτροπὴν αὐτοῦ, νὰ αὐξήσῃ τὰ πλοῦτη του οὐδέποτε, εἶχε διέλθει τῆς διανοίας του.

Ἄλλως τε τὸ ὡς τελειοτάτης κατασκευῆς μηχανήματα λειτουργοῦν ἔργον τοῦτο ἡδύνατο καὶ μόνον νὰ βαδίξῃ, δὲν εἶχεν ἀνάγκην ἢ ἐλαχίστης καταβολῆς τῶν κόπων αὐτοῦ καὶ φροντίδων.

Εἰς τὸ τριακοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος ὁ Πέτρος ἔλαβε φήμην ἀνδρὸς εἰς ἄκρον ἐκκεντρικῶν, μισογόνου καὶ ἐνθέρμου ὑπερμάχου τῆς ἀγαμίας.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι καὶ οὗτος εἶχε προσβληθῇ ὑπὸ τῆς ἀσθενείας τῆς ἐποχῆς, ὃ ἐν αὐτῷ σκεπτικισμὸς ὑπερέβαινε τὴν φυσικὴν δειλίαν τοῦ χαρακτήρος του. Ἐκίστην φορᾶν καθ' ἣν τῷ ἔτεινον τὴν χεῖρα, οὗτος ἠρώτα ἑαυτὸν.

— Μὴ ὁ σκοπὸς των εἶναι νὰ μοὶ ζητήσωσι χρήματα;

Ἡ θεὰ ἐντούτοις τῆς Παυλίνας παρήγαγεν ἐπ' αὐτοῦ τοιαύτην ἐντύπωσιν, οἷα ἡ θεὰ οὐδεμιᾶς ἄλλης γυναικὸς εἶχε προσεξήσει αὐτῷ. Ὅχι ἔττον προκειμένου καὶ περὶ αὐτῆς ἀκόμη πλέον ἢ ἀπαξ διεννοήθη.

— Μὴ καὶ αὐτὴ παῖζῃ κομωδίαν; μὴ γνωρίζουσα τὸ ἀληθές μου ὄνομα προσποιεῖται παντελῆ ἄγνοιαν!

Ὅτι ἐκ στόματος τῆς νέας κόρης διαρκούσης τῆς ἀσθενείας της ἤκουσεν ἐξηγάγει αὐτὸν τῆς σκληρᾶς ἀμφοβολίας του.

— Ὅχι, ὁ πρὸς αὐτὸν ἔρω: τῆς ἦτο διάπυρος, ἄβολος, εἰλικρινής.

Ἡδυνήθη οὕτω νὰ ἴδῃ πραγματοποιούμενον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ὡς ἀπραγματοποίητον ὄνειρον ἄχρως ὥρα εἶχε θεωρήσει, ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἑαυτὸν κάτογον καρδίας ἐξ ὀλοκλήρου καὶ ἀνευ τινὸς ὑστεροβουλίας αὐτῷ ἀνηκούσης, καρδίας ἀγῆς παντὸς αἰσθήματος ἰδιοτελείας καὶ φιλοδοξίας.

(Ἀκολουθεῖ)